

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Faisala Husseiniho a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **V. W.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, 28. října 117, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **obec Dolní Domaslavice**, Dolní Domaslavice 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2022, čj. MSK 64230/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 9. 2023, čj. 25 A 98/2022 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Pavlu Szkanderovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] V nynější věci se NSS zabývá posouzením podmínek pro změnu zařazení pozemní komunikace.

I. Vymezení věci

[2] Žalobce je vlastníkem pozemků stavební parc. č. XA, XB a parcely č. XC, vše zapsané v katastrálním území Dolní Domaslavice. Mezi těmito parcelami (a částečně i po parc. č. XC) vede část místní komunikace označené MK 22.1. (parc. č. XD).

[3] Žalobce podal u silničního správního úřadu žádost o vyřazení části místní komunikace z kategorie místních komunikací, a to v části vedoucí před domem č. p. X (st. parc. č. XA, XB) po parcele č. XE a zároveň i po parcele č. XC. Tato žádost byla zamítnuta a zamítavé rozhodnutí potvrdil žalovaný rozhodnutím, které žalobce následně napadl žalobou. Oba správní orgány totiž dospěly k závěru, že u posuzované pozemní komunikace jsou naplněny všechny zákonné znaky místní komunikace a není důvod pro její vyřazení z této kategorie.

[4] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného neúspěšně bránil u Krajského soudu v Ostravě.

II. Shrnutí kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítá, že krajský soud nepřihlédl ke všem tvrzeným skutečnostem a navrhaným důkazům.

[6] Stěžovatel se nejprve vymezuje proti nesprávnému posouzení věci správními orgány. Argumentuje, že jeho otec postavil mezi roky 1964 a 1966 přístupovou cestu k zemědělské usedlosti. Tuto cestu nyní považuje za svou vlastní, přestože se nedochovaly žádné dokumenty o výstavbě. Kritizuje silniční správní úřad za nedostatečné prošetření otázek vlastnictví a vzniku cesty a opomenutí znaleckého posudku, který by objasnil její původní rozsah. Dále upozorňuje na špatný technický stav cesty a poukazuje na nedostatečné prošetření pasportů komunikace, což vedlo k nejasnému hodnocení a opomenutí jeho námitek. Stěžovatel také zmiňuje manipulace s dopravním značením a kategorizací komunikací, které považuje za rozporné se svými zájmy, a vyjadřuje nespokojenost s nedostatkem nového terénního šetření a objektivního přezkumu situace.

[7] Stěžovatel namítá, že silniční správní úřad dospěl k závěrům, označeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako „*druhý znak – vlastnictví obce*“ a dále jako „*třetí znak – správní rozhodnutí*“, jednostranně účelově, bez řádných podkladů a bez řádného odůvodnění, tedy nepřipustně svévolně, neodborně a nepřesvědčivě.

[8] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí nesprávně vyložil jeho tvrzení ohledně sporné části komunikace v povahově zcela odlišném řízení u Okresního soudu ve Frýdku-Místku vedeném pod sp. zn. 8 C 243/2018. Aby totiž stěžovatel vůbec mohl obec v tomto soudním řízení, vzhledem k povaze nároků tam uplatněných, označit za žalovaného, nezbylo mu než tvrdit, že ve vlastnictví obce jsou asfaltové plochy komunikace, resp. rozšířené části vozovky – komunikace (materiál), neoprávněně umístěné na jeho blíže označených částech pozemků. V tomto soudním řízení nebyla od počátku řešena otázka vlastnictví původní přístupové komunikace, vybudované stěžovatelovým otcem, neboť to pro rozhodnutí o nárocích na odstranění nadbytečných asfaltových ploch nebylo a není významné. Oproti tomu v daném správním řízení má právě

pokračování

vyjasnění otázky vzniku a povahy vlastnictví ke sporné části komunikace klíčový význam, a to i z hlediska správného vyhodnocení otázky, zda zde byly naplněny výše zmíněné znaky místní komunikace, či nikoliv.

[9] Stěžovatel také namítá, že krajský soud neprovedl žádné dokazování stran stěžovatelových tvrzení, že obec Dolní Domaslavice není vlastníkem pozemku ani asfaltové komunikace. Během celého správního i soudního řízení stěžovatel opakovaně zpochybňoval nabytí vlastnického práva obcí Dolní Domaslavice.

[10] Krajský soud rovněž žádným způsobem neodůvodnil své tvrzení ohledně testu proporcionality. Pouze uvádí, že nesdílí stanovisko stěžovatele. Krajský soud má pouze za to, že pro takovýto postup v tomto řízení není prostor. Dále krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že další případné stěžovatelovy námitky jsou těžce uchopitelné zejména s ohledem na jejich obecnost, ale zároveň má za to, že byly celé řádně vypořádány v žalobou napadeném rozhodnutí. Tento názor soudu však stěžovatel nesdílí a je toho názoru, že soud se s většinou jeho námitek v žádném případě nevypořádal.

[11] Žalovaný setrval na svém odůvodnění svého rozhodnutí a odkázal na napadený rozsudek krajského soudu. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Kasační stížnost **není důvodná**.

[13] Předně je nutno zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou. NSS je tak až na výjimky uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti, a proto obsah kasačních námitek a kvalita jejich odůvodnění do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004 - 54). Kasační stížnost je přitom opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení NSS ze dne 3. 6. 2003, čj. 6 Ads 3/2003 - 73). Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[14] NSS nepřehlédl, že se námitky, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, až na výjimky (odst. [9] a [10]), zcela shodují s námitkami žalobními. NSS přitom již v rozsudku ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006 - 58, dovodil, že *„uvedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* Stěžovatel v podané kasační stížnosti opomněl postavit vlastní konkurující argumentaci proti závěrům krajského soudu a místo toho doslovně opakoval námitky vznesené v žalobě proti správním rozhodnutím. Tyto stěžovatelovy námitky však směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), ve kterém stěžovatel již obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019 - 63, publ.

pod č. 4051/2020 Sb. NSS). Částmi kasační stížnosti, které pouze opakují žalobní argumentaci směřující proti správním rozhodnutím a nijak nereflektují závěry vyjádřené krajským soudem v napadeném rozsudku, se proto NSS z důvodu jejich nepřipustnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) nemůže zabývat.

[15] S ohledem na právě uvedené se tedy NSS omezil při posouzení stížnostních námitek v nynější věci jenom na výtku týkající se neprovedení dokazování krajským soudem a tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nevypořádání všech žalobních námitek.

[16] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je vadou tak závažnou, že se jí NSS musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá. Pokud by totiž uvedený nedostatek napadený rozsudek vykazoval, bylo by to zjevně překážkou jeho přezkumu z dalších důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

[17] Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52), nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Asz 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19).

[18] Stěžovatel, jak výše uvedeno, v kasační stížnosti konkrétně neuvádí, které jeho žalobní námitky zůstaly bez odezvy, jen obecně uvádí, že většina jeho námitek zůstala nevypořádána. Nejen pro tuto obecnost, ale i pro její neopodstatněnost NSS této stížnostní námitce přisvědčit nemůže a má za to, že krajský soud výše uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost napadeného rozsudku dostál.

[19] Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně posoudil. Odůvodnění rozsudku obsahuje úvahy, kterými byl soud veden při hodnocení zjištěného skutkového stavu i při výkladu právních předpisů. Současně se krajský soud vypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami a srozumitelně vysvětlil, proč je neshledal důvodnými.

[20] Konkrétně NSS uvádí, že se krajský soud přezkoumal odůvodnění naplnění všech podmínek pro zařazení komunikace do kategorie místní komunikace (viz body 17 a 18 napadeného rozsudku), vyslovil se k namítanému originárnímu nabytí vlastnického práva ke komunikaci (viz bod 19 a 23 napadeného rozsudku), technickému stavu komunikace i provedeným opravám (body 20 a 21 napadeného rozsudku). V závěru napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že *„zcela stěžejní je v dané věci skutečnost, že předmětná místní komunikace MK 22.1 je místní komunikací, neboť splňuje zákonné znaky místní komunikace, když se jedná o veřejně přístupnou pozemní komunikaci sloužící převážně místní dopravě, jejím vlastníkem je obec Dolní Domaslavice a je vedena v evidenci pozemních komunikací vlastněných*

pokračování

obcí, tj. tzv. pasportu místních komunikací obce Dolní Domaslavice jako místní komunikace MK 22.1, když byla místní komunikací před 1. 4. 1997.“ Takový závěr vyvrací žalobní argumentaci v jejím celku a zdůvodňuje, proč nemohlo být stěžovateli vyhověno v řízení o změně kategorie pozemní komunikace.

[21] NSS nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že krajský soud žádným způsobem neodůvodnil své tvrzení ohledně testu proporcionality. Krajský soud správně uvedl, že provedení tohoto testu není v nyní posuzované věci namístě, i když pak zcela nadbytečně předjímal výsledek tohoto testu.

[22] NSS připomíná, že nesouhlas stěžovatele s odůvodněním napadeného rozsudku nezakládá jeho nepřezkoumatelnost. Ostatně NSS dovodil již v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, že *„je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ Právě tak tomu bylo i v nyníjším případě.

[23] Vzhledem k tomu, že NSS neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a současně nedovodil ani jeho nesrozumitelnost či jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[24] V případě namítaného neprovedení dokazování stěžovatel taktéž neuvádí, jaký důkaz opomněl krajský soud provést. Jelikož ani z žaloby nejsou patrné konkrétní důkazní návrhy, nemůže NSS přisvědčit ani této námitce stěžovatele. K tomu NSS dodává, že stěžovatel v podstatě namítá spíše to, že některé důkazy správní orgány nesprávně hodnotily v rámci správního řízení, popřípadě je odmítly provést, přičemž krajský soud tento jejich postup nesprávně vyhodnotil. Týká se to např. čestného prohlášení paní M. B. či znaleckého posudku, který se dle stěžovatele měl vyslovit k *„otázce doby a vzniku předmětné komunikace“*. Zde je však třeba říci, že významem těchto důkazů pro výsledek správního řízení, resp. důvody, pro které je správní orgány neprovedly, se krajský soud ve svém rozsudku zabýval a své závěry přezkoumatelně odůvodnil (viz zejména bod 19).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] NSS tedy neshledal důvodnou žádnou kasační námitku, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

[26] O nákladech řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému v rámci řízení žádné náklady nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Tak tomu v projednávané věci nebylo, NSS osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil.

[27] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 27. 9. 2022, čj. 24 A 98/2022-13, ustanoven advokát. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). NSS přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby – sepsání a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif)], za který mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem DPH, se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o DPH ve výši 21 % (714 Kč). Tato částka bude vyplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu